

Arrest

nr. 239 098 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 april 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 april 2018 om internationale bescherming. Op 31 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u op 5 september 1982 geboren bent te Gaza-stad in de Gazastrook. U bent een moslim van Palestijnse origine.

Tot uw huwelijk op 5 mei 2008 woonde u in uw ouderlijke woonst in de wijk Sabra. Vervolgens verhuisde u samen met uw echtgenote naar het huis van uw schoonvader in de wijk al Mughraqa, waar u bleef wonen tot april 2009.

In 2005 behaalde u uw diploma 'secretariaat' aan de universiteit van Azhar. Na het behalen van uw diploma werkte u als zelfstandige. Zo baatte u onder meer een schoenenwinkel en een kledingzaak uit. Voor uw vertrekt uit Gaza baatte u een supermarkt uit.

Ongeveer 4 dagen na de uitbraak van de oorlog in 2008 werden er vanuit uw buurt, al Mughraqa, raketten afgevuurd door leden van al Qassam, de gewapende vleugel van Hamas. U probeerde hen tegen te houden en zei dat het afvuren van raketten een invloed zou hebben op de buurt en dat ze beter naar Nitzarim konden gaan aangezien dat een groot stuk grond was waar geen families of kinderen woonden. Een van de leden van al Qassam gaf u het antwoord dat Nitzarim een open buurt is en dat ze zich er nergens schuil konden houden. Tegelijk gaf hij u een slag op uw borstkas met een kalasjnikov en bedreigde hij u met de dood.

Twee dagen later werd de hele buurt ingenomen door Israeli's. U moest daardoor uw supermarkt sluiten en de buurt verlaten. Dit gebeurde op 18 of 20 december 2008. U ging samen met uw familie naar Nusairat, waar juli tot het einde van de oorlog in scholen verbleven. Op 17 of 18 januari 2009 keerden jullie terug naar Jullie woning in al Mughraqa. Aangezien de woning van uw schoonouders geplunderd werd en alle ramen kapot werden geslagen, moest u de schade herstellen en kon u zelf niet werken in de supermarkt. Uw vader en uw broer opende de supermarkt in die periode.

Midden maart 2009 vielen gemaskerde mannen uw woning in al Mughraqa binnen. U werd meegenomen in een bus. In de bus kreeg u een aantal klappen. U werd vervolgens met een touw vastgemaakt in een kamer op een voor u onbekende locatie. U werd er ondervraagd door gemaskerde mannen. Ze vroegen u met wie u samenwerkte, wie u naar hen stuurde, etc. Om de twee à drie dagen werd u opnieuw ondervraagd. Na 35 à 40 dagen viel u flauw. Toen u terug wakker werd, was u terug in uw huis in al Mughraqa. U vernam van uw schoonfamilie dat u naar huis werd gebracht door mensen die u vonden op straat, vlakbij het huis. U vermoedt dat het dezelfde mensen betrof die u ontvoerde.

Uw echtgenote nam na uw vrijlating contact op met uw broer R. (...), een dokter van opleiding, die vervolgens 3 à 4 dagen bij u verbleef in al Mughraqa om u te verzorgen. Toen u aan de beter hand was, nam hij u mee naar zijn woning in Al Sabra wijk, waar u verbleef tot uw vertrek uit Gaza. In mei 2009 kwamen de leden van Al Qassam opnieuw langs bij uw schoonfamilie in al Mughraqa, op zoek naar u. Toen ze vernamen dat u er niet was, werd uw schoonbroer geslagen. Ze zeiden dat de hele familie vermoord zou worden als u zich niet binnen de 2 weken zou aanmelden. Uw echtgenote, die op dat moment zwanger was, kreeg naar aanleiding van het incident een miskraam.

Begin juni 2009 gaf uw broer u de boodschap dat het geen zin had voor u om nog in Gaza te blijven. Hij belde naar een vriend in Rafah met de vraag een tunnel te vinden via dewelke u Gaza zou kunnen verlaten. Ongeveer een anderhalve week later belde de vriend om te zeggen dat hij een tunnel gevonden had. Uw broer bracht u vervolgens naar het huis van zijn vriend in Rafah. U bracht er één nacht door en reisde de volgende morgen via de tunnel naar de Bedoeïen in Sinai, Egypte.

De leden van al Qassam kwamen na uw vertrek uit Gaza nog twee keer langs bij uw familie. Ongeveer anderhalve maand na uw vertrek gingen ze naar uw supermarkt. Uw vader werd voor een aantal uren meegenomen en dan weer vrijgelaten. Nadien kwamen ze nog één keer naar de woning van uw schoonfamilie, maar niemand werd gearresteerd.

Na aankomst in Egypte verbleef u eerst drie dagen bij de Bedoeïen alvorens verder te reizen naar Cairo, waar u tot mei 2012 verbleef. U woonde er in eerste instantie in een woning voor gewonde mensen uit Gaza. Uw echtgenote bleef tot december 2009 bij haar ouders in al Mughraqa wonen. Vervolgens kwam zij u vervoegen in Egypte en huurde u er een woning. Eind 2010 keerde uw vrouw terug naar Gaza omwille van haar zwangerschap.

U ondernam verschillende pogingen om uw verblijf in Egypte te legaliseren, maar zonder succes. Via uw echtgenote kon u een paspoort en uiteindelijk een visum voor Turkije bekomen.

In mei 2012 reisde u uiteindelijk per vliegtuig verder naar Turkije. Na een verblijf van 2 maanden reisde u verder naar Bulgarije. U kwam in juli 2012 aan in Bulgarije. Bij aanvang verbleef u een periode in Selfgrad. Nadien verbleef u in Sofia. U diende er een verzoek om internationale bescherming in en ontving een weigeringsbeslissing.

Uw schoonouders en uw echtgenote waren in tussentijd naar Egypte gereisd. U verliet Bulgarije rond augustus 2013 en reisde eveneens naar Egypte. Bij aankomst in de luchthaven werd u, net zoals andere Gazanen, aangehouden met het oog op een repatriëring naar Gaza. Om dit te voorkomen gaf u een van de Egyptische officieren smeergeld opdat u een dag vrijgelaten zou worden. Uw broer T. (...) boekte een vliegticket naar Maleisië, hetgeen u aan de officier toonde. U vloog vervolgens samen met uw schoonbroer Ah. (...) naar Maleisië. Uw vrouw vloog drie dagen later eveneens naar Maleisië.

Bij aankomst in de luchthaven van Maleisië kreeg u een visum voor 15 dagen. Uw schoonbroer en echtgenote kregen via de ambassade een visum voor 30 dagen. De eerste dagen verbleef u in Kuala Lumpur. Vervolgens bleef u anderhalve maand in Kajank om nadien te verhuizen naar het eiland Benink.

Na een verblijf van 4 maanden liet u zich registreren bij UNHCR, in de hoop hervestigd te worden naar een ander land. Uw gezin werd reeds in 2016 naar Gaza gerepatriëerd. U verliet Maleisië uiteindelijk in februari 2018. U reisde via Abu Dabi en Turkije naar Griekenland. Vandaar reisde u met een Frans paspoort verder tot in België. U kwam op 5 april 2018 aan in België en diende er op 10 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas legt u uw origineel paspoort en uw originele identiteitskaart voor. Verder legt u kopieën voor van: uw geboorteakte, een attest van goed gedrag en zeden, uw huwelijksattest, documenten van de Palestijnse ambassade in Kuala Lumpur, de UNHCR kaarten van uzelf, uw echtgenote en uw zoon Am. (...), pagina's uit het paspoort van uw echtgenote en kinderen, uw puntenlijst, een medisch attest op naam van uw echtgenote, de geboorteakte van uw echtgenote en van uw vliegtickets van Maleisië naar Turkije. Verder legt u medische en psychische attest uit België neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde attesten blijkt immers dat u kampt met psychische problemen waarvoor u hier in behandeling bent. Zo blijkt u tekenen van depressie en posttraumatische symptomen te vertonen, heeft u zelfmoordgedachten, lijdt u aan slapeloosheid, bent u verward, apathisch en "afwezig", bent u niet altijd in staat om een coherent relaas te vertellen en lijdt u aan concentratieproblemen. Uit de attesten blijkt tevens dat u hiervoor medicijnen krijgt voorgeschreven.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. Zo werd u tweemaal uitgebreid gehoord waarbij u afdoende de kans werd geboden uw relaas uit de doeken te doen. U kreeg hier tevens de kans eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS I, p.4, 25 en CGVS II, p. 3, 4, 18). U noch uw advocaat maakten enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouds op het CGVS. Ook al worden uw psychologische problemen niet betwist, uit de persoonlijke onderhouds blijkt dat u wel degelijk in staat was de u gestelde vragen te begrijpen / te beantwoorden en op een duidelijke manier uw relaas uiteen te zetten. Ook al wordt in de psychologische attesten aangehaald dat u verward bent en niet altijd in staat om een coherent relaas te vertellen, tijdens uw gehoren wees niets erop dat uw persoonlijke toestand en psychologische problemen toen van die aard waren dat ze u belemmerden bij het uiteenzetten van uw relaas. Zulks blijkt ook duidelijk uit de weerslag van uw verklaringen in het administratief dossier. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

U verklaart bij een eventuele terugkeer naar Gaza vervolging te vrezen vanwege Hamas omwille van de problemen die u gekend zou hebben voor uw vertrek uit Gaza in juni 2009. U zou beschouwd worden als collaborateur. U bent er echter niet in geslaagd voornoemde vrees hard te maken.

Dient allereerst vastgesteld te worden dat uw relaas een totaal gebrek aan logica heeft. U stelt namelijk dat u in december 2008 leden van al Qassam aansprak, op hetzelfde moment een slag van een kalasjnikov kreeg en werd weggestuurd en dat u vervolgens geen problemen meer kenden met al Qassam tot het zogenaamde incident midden maart 2009, waarbij u 35 à 40 dagen werd vastgehouden (CGVS I, p. 13, 14). Dat Hamas u na een éénmalig incident aan een dermate zware straf zou onderwerpen is geenszins aannemelijk. Niet alleen is de strafmaat buiten proportie, ook de vaststelling dat er een periode van ruim twee maanden tussen de zogenaamde discussie en uw ontvoering zat, is geheel onlogisch. Uw verklaring dat er van december tot midden maart niets gebeurde omdat de situatie chaotisch was en er veel martelaars en gewonden vielen, kan voornoemde bevinding niet ombuigen (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p.12). Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was u te bestraffen kan namelijk worden verwacht dat ze op het moment van de discussie niet zonder meer zouden hebben laten gaan, hetgeen klaarblijkelijk wel het geval was (CGVS I, p. 14). Het gebrek aan logica in uw relaas ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid ervan.

Eens zo opmerkelijk is het feit dat u, nadat u door Hamas zou zijn opgepakt bij u thuis, na 35 à 40 dagen gewoon werd vrijgelaten nadat u tijdens uw detentie flauwviel. Indien Hamas u daadwerkelijk wilde straffen voor het incident in december 2008 – u uitte toen kritiek op het afvuren van raketten door al-Qassam- én zij u verdachten van collaboratie met de Israël's, is het geenszins geloofwaardig dat zij u gewoon terug bij u thuis zouden afzetten omdat u flauwviel. Beschikbare informatie toont immers aan dat Hamas er geenszins voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen politieke opposanten en (vermeende) collaborateurs te liquideren. Dat u, die naar u beweert als collaborateur / anti-Hamas werd beschouwd, gewoon werd vrijgelaten nadat u flauwviel, tart bijkomend alle logica.

Waarom u overigens door Hamas zou worden beschuldigd van samenwerking met Israël, kan ook niet worden ingezien. U was immers nooit politiek actief, dit met uitzondering van uw betrokkenheid bij een studentenvereniging van Fatah tijdens uw universitaire studies – uw activiteiten hier beperkten zich tot het doorgeven van aanvragen voor studiebeurzen en het helpen bij de organisatie van feesten en evenementen op de universiteit. Buiten de universiteit had u geen activiteiten en ook na uw studies was u niet langer betrokken bij Fatah of enige andere partij. U heeft ook geen familieleden met enige politieke affiliatie of banden met autoriteiten (CGVS I, p. 9).

Waarom u bovendien zou zijn vrijgelaten om dan vervolgens herhaaldelijk opnieuw door Hamas te worden gezocht, zoals u voorts laat uitschijnen, is voorts ook geenszins te begrijpen.

Uw claim problemen te kennen bij een eventuele terugkeer naar Gaza wordt vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat er na het zogenaamde bezoek van al Qassam aan uw schoonfamilie twee weken na uw vrijlating niets meer is gebeurd. Thans verklaarde u dat uw schoonfamilie ermee werd bedreigd dat ze allemaal vermoord zouden worden als u zich niet binnen de 2 weken bij Hamas zou aanmelden (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 13). Ook al ging u zich niet aanmelden, uw schoonfamilie woont tot op heden in Gaza, dit ondanks de bedreiging aan hun adres die dateert van ruim 10 jaar

geleden. Rekening houdend met bovenstaande info aangaande het optreden van Hamas ten aanzien van (vermeende) collaborateurs en opposanten, is het niet aannemelijk dat zij uw schoonfamilie zonder meer zouden met rust laten indien ze daadwerkelijk naar u, omwille van uw beweerde samenwerking met Israël, op zoek zijn. U haalde wel aan dat hun huis in de gaten worden gehouden alsook dat uw schoonfamilie na uw vertrek thuis nog éénmaal het bezoek kreeg van Hamas (zie CGVS I p. 19 en CGVS II p. 17). Dit betreffen dan weer slechts loutere beweringen die u niet kan staven. Bovendien blijkt uit voorgaande reeds dat uw initiële problemen met Hamas niet geloofwaardig zijn, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou Hamas u nog zijn komen zoeken bij uw schoonfamilie. Hetzelfde kan worden opgemerkt aangaande uw beweringen als zou u tevens bij uw eigen familie zijn gezocht.

Dat u Gaza illegaal via de tunnels zou hebben verlaten, toont op zich niet aan dat u daadwerkelijk omwille van problemen met Hamas de Gazastrook heeft verlaten. Dit wijzigt dan ook niets aan voorgaande bevindingen.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat uw echtgenote na uw vertrek uit Gaza meermaals legaal de grensovergang kon passeren zonder problemen te kennen (CGVS I, p. 19). Bovendien verblijft uw vrouw sinds haar terugkeer uit Maleisië in 2016, in uw appartement boven uw ouderlijke woonst in al Mughraqa en kende nooit persoonlijke problemen in Gaza, noch werd zij benaderd omwille van u en uw zogenaamde problemen in Gaza (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p.3). Uw bewering dat er haar in 2015 bij het oversteken van de grens van Egypte naar Gaza werd gevraagd waarom u het land had verlaten – het CGVS ontkent niet dat Gazanen bij een terugkeer naar Gaza mogelijks kunnen bevraagd worden over hun verblijf en activiteiten in het buitenland (zie infra) – wijst er evenmin op dat u bij een terugkeer naar Gaza persoonlijk zal worden geïnterviewd en aldus nood heeft aan internationale bescherming. Nadat uw vrouw aangaf dat u al jarenlang in Maleisië werkt en verblijft en dat u er gelukkig bent, mocht ze zonder meer de grensovergang passeren en kende ze ook vervolgens geen verdere problemen (CGVS I, p. 19).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst, uw opleiding, uw huwelijk, en op de identiteit van uw vrouw en kinderen, elementen die in casu niet ter discussie staan maar verder geen betrekking hebben op uw voorgehouden problemen in Gaza. De UNHCR kaarten en de documenten van de Palestijnse ambassade in Maleisië staven enkel uw verklaringen omtrent het verblijf van u en uw gezin in Maleisië en over de volmacht voor uw echtgenote om nieuwe paspoorten aan te vragen, maar zeggen verder ook niets over uw zogenaamde problemen in Gaza. Het medisch attest dat u voorlegt van uw echtgenote stelt louter en alleen dat uw echtgenote in 2009 een miskraam kreeg, maar doet verder geen uitspraak over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen en wijst er bijgevolg evenmin op dat u Gaza verlaten zou hebben omwille van persoonlijke problemen met Hamas. Wat betreft het attest van goed gedrag en zeden dient vastgesteld te worden dat dit evenmin betrekking heeft op uw voorgehouden problemen in Gaza. Dient bovendien opgemerkt te worden dat voornoemd document volgens uw verklaringen in 2012 werd afgeleverd door Hamas (CGVS II, p. 6), hetgeen uw voorgehouden vrees voor Hamas andermaal ondermijnt. Dat uw vader dit document zogenaamd via kennissen aanvroeg volstaat niet om voornoemde appreciatie om te buigen. Hetzelfde geldt voor uw daaropvolgende bewering dat er een ambtenaar werkt bij binnenlandse zaken die tot de autoriteiten in de westelijke Jordanoever behoort en dat hij het document misschien regelde (CGVS II, p. 6). Ten slotte legt u een aantal psychische attesten neer van dokter N. K. K. (...). In de attesten van 21/12/2018, 05/02/2019 en van 21/06/2019 staat vermeld dat u ten gevolge van een traumatische gebeurtenis in uw land van herkomst te kampen heeft met concentratie- en geheugenproblemen. Er wordt echter niet vermeld op basis van welke onderzoeken de arts tot deze conclusie is gekomen. Dat de attesten aangeven dat u in Gaza werd vervolgd, kan ook geen ander licht werpen op voorgaande. Een arts kan immers nooit met absolute zekerheid uitspraak doen over de gebeurtenissen of omstandigheden die aan (fysieke of psychische) letsels ten grondslag liggen. Een arts kan hierover enkel uitspraak doen op basis van hetgeen hem door de patiënt in kwestie, i.c. uzelf, wordt meegedeeld. Blijkt bovendien dat u zowel bij het indienen van uw verzoek als tijdens het gehoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in staat was om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat u tijdens het uiteenzetten van uw asielmotieven of het beantwoorden van de u gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om u

bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, coherente en volledige verklaringen af te leggen. Voorts tonen voornoemde attesten evenmin aan dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen uw voorgehouden problemen in Gaza en uw psychische problemen. Bijgevolg zijn deze documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. De overige medische attesten die u voorlegde tonen tot slot enkel aan dat u colonproblemen heeft alsook problemen heeft met uw voeten. Evenmin kan hieruit enig verband worden afgeleid met de feiten die u in Gaza stelt te hebben meegemaakt.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Uw ouderlijke woonst in al Sabra is eigendom van uw vader (CGVS I, p. 10, 13). U bouwde zelf een appartement boven uw ouderlijke woonst, waar uw echtgenote en uw kinderen tot op heden verblijven (CGVS I, p. 10, 11 en CGVS II, p. 7). U geeft aan dat het appartement in goede staat verkeerd (CGVS II, p. 8), hetgeen eveneens blijkt uit uw verklaringen. Het appartement heeft namelijk een oppervlakte van 70m² met verschillende wooneenheden (CGVS II, p. 7). Wat betreft de toegang tot drinkwater geeft u aan dat u een groot vat kocht dat om de drie dagen gevuld wordt met drinkwater (CGVS II, p. 7). Uw echtgenote tracht het tekort aan elektriciteit op te vangen door het

gebruik van UBS-batterijen (CGVS II, p. 8). Ten slotte heeft uw echtgenote er eveneens toegang tot internet (CGVS II, p.11).

Voorts blijkt dat de overige appartementen in het gebouw eigendom zijn van uw broer R. (...), uw ooms F. (...) en M. (...) alsook van uw vader. Op de benedenverdieping bevinden zich drie winkelruimtes die uw vader verhuurt (CGVS I, p.13 en CGVS II, p. 9). Het grootste pand wordt verhuurd aan +/- 4500 euro per jaar (CGVS II, p. 9). Uw ouders kochten daarenboven eind 2018 een tweede woning in de Sinaastraat (CGVS, p. 11, 12), hetgeen een fraai beeld schetst over hun financiële draagkracht.

Blijkt dat de financiële situatie van uw overige familieleden eveneens naar behoren is. Uw broer T. (...) werkt als ingenieur in Dubai (CGVS I, p. 12). Uw broer R. (...) woont in Duitsland en werkt er in een ziekenhuis (CGVS I, p. 12). Beiden bieden ze financiële steun aan de ganse familie (CGVS I, p. 12). Uw broer M. (...) heeft een voedingswinkel in Gaza (CGVS II, p. 9). Uw broer R. (...) heeft 1 zoon met een mentale en 1 zoon met een fysieke beperking en krijgt daarom een leefloon van de overheid (CGVS I, p. 13). Verder leeft hij, net zoals uw broer M. (...), van de steun van uw broers in het buitenland (CGVS I, p. 12, 13). Ook uw echtgenote leeft op dit moment van de financiële hulp van uw broers in Duitsland en Dubai (CGVS I, p. 13 en CGVS II, p.9). Hetgeen ze van voeding nodig heeft, haalt ze uit de winkel van uw broer M. (...) (CGVS II, p. 9). Verder verklaart u dat uw zus Ab. (...) samen met haar echtgenoot een apotheek uitbaat (CGVS II, p. 10). Ook de echtgenoten van uw zussen Al. (...) en F. (...) hebben een job (CGVS II, p. 10). Uit voornoemde blijkt dat u deel uitmaakt van een familiaal netwerk dat over voldoende financiële middelen beschikt. U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u, ingeval van een terugkeer naar Gaza, niet op uw familie en / of eventuele financiële steun zou kunnen rekenen. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat uw broers R. (...) en T. (...) u respectievelijk 1000 en 2000 euro gaven om uw reis van Maleisië naar België te financieren (CGVS II, p. 15), hetgeen wederom aantoonde dat zij een over een zekere financiële draagkracht beschikken.

Tevens verklaarde u over de levensomstandigheden van uw familie in Gaza het volgende: "Mijn familie heeft het goed eigenlijk op financieel vlak in Gaza, ze zijn niet echt arm. Met het geld uit het buitenland en van de huur van de winkels hebben ze het goed" (CGVS I, p. 13).

Tot slot werd u gevraagd of er medische problemen zijn in uw gezin, u verklaart dat dit niet het geval is (CGVS II, p.18). Uw zoon brak begin juli zijn been en werd daarvoor behandeld in het ziekenhuis al Shiffa. Uw moeder stond in voor de medische kosten (CGVS II, p. 18). Uit voornoemde blijkt dat u en uw gezin in Gaza eveneens toegang hebben tot medische hulp.

het geheel aan voornoemde elementen in acht genomen kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 31 mei 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten

einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag

van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen, temeer daar deze sowieso ongeloofwaardig werden bevonden (zie supra). Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al

honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het

indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Over zijn nood aan internationale bescherming omwille van de toestand in zijn regio van herkomst betoogt verzoeker in hoofdorde dat hij als vluchteling dient te worden erkend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen met Al Qassam, de gewapende vleugel van Hamas:

“Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het relaas van verzoekende partij en haar vrees voor vervolging vanwege de Al-Qassam Brigades niet geloofwaardig is en dat er aldus geen sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in hoofde van verzoekende partij.

Aangaande de bewering van verwerende partij dat het relaas een totaal gebrek aan logica vertoont, dient te worden opgemerkt dat het de motivering van verwerende partij zelf is die op dit punt een gebrek aan logica vertoont. Zo stelt verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij ten gevolge van het incident in december 2008 ruim twee maanden later, in maart 2009, zou zijn meegenomen en gedurende 35 à 40 dagen zou zijn vastgehouden door Al-Qassam, aangezien dit een te zware straf zou zijn die niet in verhouding staat met de aard van de feiten uit december 2008. Verwerende partij stelt in de daaropvolgende paragraaf van de motivering echter dat het geenszins geloofwaardig is dat verwerende partij zou zijn vrijgelaten omwille van het loutere feit dat zij is flauwgevalen na een detentie van 35 à 40 dagen, aangezien - zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing - uit de beschikbare informatie blijkt dat Hamas er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen politieke opposenten. Waar verzoekende partij dus in de ene paragraaf stelt dat de straf disproportioneel zwaar is in verhouding met het incident waarvan verzoekende partij het slachtoffer was, stelt zij in de andere paragraaf dat de straf, een detentie van 35 à 40 dagen met ondervragingen om de 2 à 3 dagen, blijkbaar niet zwaar genoeg was in het licht van het incident van december 2008. Beide vaststellingen van verwerende partij doen haar besluiten dat het relaas van verzoekende partij alle logica tart, terwijl het hier overduidelijk de logica van verwerende partij is die op losse schroeven staat.

Verwerende partij stelt zelf dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Hamas er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen politieke opposenten. Het is dan ook allerm minst onlogisch dat ingevolge het incident van december 2008, waarbij verzoekende partij midden in een oorlogssituatie gedurfd heeft zich te verzetten tegen Al-Qassam, deze laatste enkele maanden later, na afloop van het gewapende conflict, wraak wilt nemen op één van zijn opposanten, met name door verzoekende partij te ontvoeren en haar gedurende 35 à 40 dagen vast te houden, geheel in lijn met het door verwerende partij erkende feit dat Al-Qassam er niet voor terugschrikt geweld te gebruiken tegen politieke opposenten.

Tot slot dient de aandacht te worden gevestigd op het psychologisch attest dd. 19.07.2019 (stuk 2), waaruit blijkt dat verzoekende partij symptomen vertoont van depressie en sociale angst met paniekaanvallen door een chronisch psycho-traumatisch syndroom ingevolge de opsluiting en foltering die zij in Gaza heeft moeten ondergaan. Dit toont eens te meer de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij aan en onderlijnt tevens haar uiterst kwetsbare profiel, waardoor zij bescherming behoeft.”

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas, UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Verzoeker stelt dat de Raad herhaaldelijk heeft geoordeeld dat zelfs indien er twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van de verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen. Tevens werd er volgens verzoeker reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico primeert op de verklaringen van de asielaanvrager, die soms onduidelijk zijn wat betreft bepaalde aspecten van de aanvraag.

Met betrekking tot zijn nood aan erkenning als vluchteling besluit verzoeker dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is en zijn vrees voor persoonlijke vervolging aldus gegronnd. Verzoeker stelt tevens de algemene situatie in Gaza te vrezen. Hij wijst erop dat overeenkomstig artikel 1, A van het Verdrag van Genève iedere persoon die met reden vervolging vreest, met name vanwege diens politieke overtuigingen en het behoren tot een sociale groep, erkend kan worden als vluchteling. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal meerdere elementen van zijn relaas niet afdoende heeft bestudeerd en tevens heeft nagelaten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM na te gaan, wat volgens hem nochtans essentieel is om zijn vrees in geval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat vooreerst in op de humanitaire situatie in Gaza. Hij betoogt dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza, alsook de socio-economische situatie in Gaza, de standaard

van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het mandaatgebied van het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) te verlaten. Bovendien kan volgens verzoeker aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. De humanitaire situatie in Gaza, die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueerde de VN de situatie in Gaza en kwam het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat en dat er zelfs sprake is van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal- economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn "voedsel onzeker" en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, met name *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Verzoeker benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar het rapport "Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return" van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt volgens verzoeker aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten die vanuit Gaza werden afgevuurd en waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten tot nader order afgesloten en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens *Gisha*, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt volgens verzoeker verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit hij een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat er op 22 maart 2019 tijdens de *Grote Mars van de Terugkeer* twee demonstranten gedood werden en 189 gewond, dat er tijdens de eerste verjaardag van de *Grote Mars van de Terugkeer* vier doden vielen, waaronder twee kinderen, dat er op 5 april 2019 tijdens de 53ste *Grote Mars van de Terugkeer* 144 demonstranten gewond geraakten en dat op 12 april 2019 één kind gedood werd en 125 demonstranten verwond werden. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de

Gazastrook op 280 en zijn er 16.105 gewonden. Verzoeker haalt vervolgens nog een incident aan van 13 april 2019 en wijst erop dat de bovenstaande bevindingen tevens ondersteund worden door een publicatie van de organisatie *Euromed Rights* van 19 maart 2019. Hij besluit dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch beschouwd dient te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en schendingen van mensenrechten op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *"We want to live"* die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten *"Two authorities, one way, zero dissent"* van Human Rights Watch van oktober 2018 en *"Another brutal crackdown by Hamas in Gaza"* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. X).

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat in het onderzoek of de humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering die in het arrest *N.* wordt vooropgesteld. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering die in het arrest *M.S.S.* wordt gehanteerd. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest *M.S.S.* beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest *Sufi & Elmi* stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de *M.S.S.*-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP's) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als *"vijandige entiteit"*. Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maken volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire situatie in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de

toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van artikel 3 van het EVRM de *M.S.S.-benadering* moet worden toegepast. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt, kan de verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoeker meent dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève werd overigens reeds bevestigd door de Raad (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 535, RvV 16 februari 2017, nr. 182 381, RvV 31 juli 2017, nr. 190 280 en RvV 27 juni 2018, nr. 206 073).

Wat betreft de (on)mogelijkheid om via de Rafah-grensovergang terug te keren naar de Gazastrook, stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling hiervan baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben *Egyptair* gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat de commissaris-generaal voor de beoordeling van

de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast, terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah-grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het tart volgens verzoeker de verbeelding dat het CGVS lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie- of militaire begeleiding via Sinai, en uiteindelijk de Rafah-grensovergang, Gaza te bereiken. Dit staat volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan haar eigen onderdanen geeft en waaruit verzoeker een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinai te reizen, er wordt gesteld dat de Rafah grensovergang niet altijd open is en er wordt aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er wordt met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoeker verwijst ten overvloede nog naar de reisadviezen van Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptische Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening wordt gehouden met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”* van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoeker is zich er van bewust dat deze informatie dateert van meer dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat het een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben naar de toekomst toe. Verzoeker wijst er bovendien op dat de transporten naar de doorgang te Rafah enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende checkpoints. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel *“Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai”* van 21 februari 2019, het rapport *“Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt”* van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport *“Egypt, events of 2018”* van Human Rights Watch, het artikel *“Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'”* van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel *“Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai”* van BBC van 9 april 2019, het artikel *“Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint”* van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel *“Map update: security situation in Egypt's north Sinai”* van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de grensovergang te Rafah.

Verzoeker is van mening dat hij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld zou bevinden in geval van terugkeer naar Gaza en dat zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico vormt voor zijn leven of persoon. Rekening houdend met alle informatie en gelet op zijn kwetsbaar profiel – verzoeker verwijst naar wat hij desbetreffend hoger heeft uiteengezet en het psychologisch attest van 19 juli 2019 gevoegd bij het verzoekschrift – dient volgens verzoeker te worden geconcludeerd dat de autoriteiten van Gaza hem niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer. Verzoeker stelt dat de veiligheids- en humanitaire situatie in zijn regio van herkomst kritiek is en wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Daarom is verzoeker van oordeel dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt als nieuw stavingstuk een fotokopie van een psychologisch attest van 19 juli 2019 gevoegd (stuk 2).

2.2.2. Op 16 juli 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 voegt en refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een psychologisch attest van 24 juli 2020 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.2.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) uit verzoekers verklaringen en uit de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat hij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA, zodat zijn verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat (B) verzoeker niet aannemelijk heeft

gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben voor Hamas omwille van problemen die hij gekend zou hebben voor zijn vertrek uit Gaza in juni 2009, nu (i) zijn relaas een totaal gebrek aan logica heeft, (ii) niet kan worden ingezien waarom hij door Hamas zou worden beschuldigd van samenwerking met Israël, (iii) er na het zogenaamde bezoek van Al Qassam aan zijn schoonfamilie twee weken na zijn vrijlating niets meer is gebeurd, (iv) zijn echtgenote na zijn vertrek uit Gaza meermaals legaal de grensovergang kon passeren zonder problemen te kennen en bovendien sinds haar terugkeer uit Maleisië in 2016 in zijn appartement boven zijn ouderlijke woonst in al Mughraqa verblijft en nooit persoonlijke problemen in Gaza kende, noch benaderd werd omwille van hem en zijn zogenaamde problemen in Gaza, en (v) de documenten die hij voorlegt deze appreciatie niet kunnen wijzigen, dat (C) verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag, dat (D) uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, dat (E) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat (F) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming en bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij de Gazastrook verlaten heeft omwille van problemen met Hamas, dat hem ervan zou verdenken te collaboreren met tegenstanders van Hamas. Verzoeker situeert de aanleiding voor zijn problemen ongeveer vier dagen na de uitbraak van de oorlog van 2008. Toen zou hij geprobeerd hebben te verhinderen dat leden van Al Qassam raketten vanuit zijn buurt afvuren in Gazastad door hen erop te wijzen dat er kinderen wonen en dat de Israëli's de plaatsen vanwaar raketten gelanceerd worden bombarderen. Een van de leden van Al Qassam zou hem weer naar binnen hebben gestuurd en hem daarbij bedreigd hebben met de dood. Verzoeker verklaart dat zijn buurt twee dagen later werd ingenomen door Israëli's waardoor hij en zijn familie dienden te vertrekken. Verzoeker en zijn familie zouden naar Nusairat zijn gegaan en daar gebleven zijn tot het einde van de oorlog halverwege januari 2009, waarna zij terugkeerden naar hun woning. Midden maart 2009 zouden gemaskerde mannen verzoekers woning zijn binnengevallen. Ze zouden verzoeker hebben meegenomen naar een hem onbekende locatie en hem daar hebben ondervraagd over zijn vermeende samenwerking met de vijand. Na 35 à 40 dagen vastgehouden te zijn, zou verzoeker flauwgevallen zijn. Toen hij weer bij bewustzijn kwam, zou hij zich weer thuis hebben bevonden. Verzoeker vermoedt dat zijn ontvoerders hem naar huis hadden gebracht. Na zijn vrijlating zou zijn echtgenote contact hebben opgenomen met zijn broer R., een dokter van opleiding, die vervolgens gedurende drie à vier dagen bij hem zou zijn gebleven om hem te verzorgen. Toen verzoeker aan de beterhand was, zou zijn broer hem hebben meegenomen naar zijn woning in een andere wijk van Gaza, waar hij zou gebleven zijn tot aan zijn vertrek in juni 2009. In tussentijd zouden leden van Al Qassam zijn langsgekomen bij verzoekers schoonfamilie en ermee gedreigd hebben de hele familie te vermoorden indien verzoeker zich niet binnen de twee weken bij hen zou melden. Na verzoekers vertrek zouden leden van Al Qassam nog twee keer zijn langsgekomen bij verzoekers familie om hem te zoeken. Verzoeker verklaart te vrezen

dat hij bij terugkeer naar Gaza door Al Qassam zal worden vermoord of dat hij anders zelfmoord zal plegen omdat hij het niet zou aankunnen zijn belagers in de ogen te kijken.

Vooreerst kan de Raad net zo min als de commissaris-generaal inzien waarom verzoeker er door Hamas van zou beschuldigd worden te collaboreren met Israël. In de bestreden beslissing wordt dit terecht als volgt toegelicht:

“U was immers nooit politiek actief, dit met uitzondering van uw betrokkenheid bij een studentenvereniging van Fatah tijdens uw universitaire studies – uw activiteiten hier beperkten zich tot het doorgeven van aanvragen voor studiebeurzen en het helpen bij de organisatie van feesten en evenementen op de universiteit. Buiten de universiteit had u geen activiteiten en ook na uw studies was u niet langer betrokken bij Fatah of enige andere partij. U heeft ook geen familieleden met enige politieke affiliatie of banden met autoriteiten (CGVS I, p. 9).”

Verzoeker laat dit pertinent motief, dat steun vindt in het administratief dossier, onverlet in zijn verzoekschrift, en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Tevens is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoekers relaas behept is met een opvallend gebrek aan logica dat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt dit op goede gronden als volgt toegelicht:

“U stelt namelijk dat u in december 2008 leden van al Qassam aansprak, op hetzelfde moment een slag van een kalasjnikov kreeg en werd weggestuurd en dat u vervolgens geen problemen meer kenden met al Qassam tot het zogenaamde incident midden maart 2009, waarbij u 35 à 40 dagen werd vastgehouden (CGVS I, p. 13, 14). Dat Hamas u na een éénmalig incident aan een dermate zware straf zou onderwerpen is geenszins aannemelijk. Niet alleen is de strafmaat buiten proportie, ook de vaststelling dat er een periode van ruim twee maanden tussen de zogenaamde discussie en uw ontvoering zat, is geheel onlogisch. Uw verklaring dat er van december tot midden maart niets gebeurde omdat de situatie chaotisch was en er veel martelaars en gewonden vielen, kan voornoemde bevinding niet ombuigen (CGVS I, p. 17 en CGVS II, p.12). Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was u te bestraffen kan namelijk worden verwacht dat ze op het moment van de discussie niet zonder meer zouden hebben laten gaan, hetgeen klaarblijkelijk wel het geval was (CGVS I, p. 14). Het gebrek aan logica in uw relaas ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid ervan.

Eens zo opmerkelijk is het feit dat u, nadat u door Hamas zou zijn opgepakt bij u thuis, na 35 à 40 dagen gewoon werd vrijgelaten nadat u tijdens uw detentie flauwviel. Indien Hamas u daadwerkelijk wilde straffen voor het incident in december 2008 – u uitte toen kritiek op het afvuren van raketten door al-Qassam- én zij u verdachten van collaboratie met de Israël's, is het geenszins geloofwaardig dat zij u gewoon terug bij u thuis zouden afzetten omdat u flauwviel. Beschikbare informatie toont immers aan dat Hamas er geenszins voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen politieke opposenten en (vermeende) collaborateurs te liquideren. Dat u, die naar u beweert als collaborateur / anti-Hamas werd beschouwd, gewoon werd vrijgelaten nadat u flauwviel, tart bijkomend alle logica.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij meent dat niet zijn relaas doch wel de motivering van de bestreden beslissing een gebrek aan logica vertoont. In de bestreden beslissing kan geenszins worden gelezen dat de commissaris-generaal verzoekers straf, met name zijn vasthouding en ondervraging gedurende 35 à 40 dagen, enerzijds te zwaar acht in verhouding tot het incident van december 2008 en anderzijds niet zwaar genoeg vindt in het licht van die gebeurtenis. Wel wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het in eerste instantie niet aannemelijk is dat verzoeker meer dan twee maanden na een eenmalige discussie met leden van Al Qassam plots door hen wordt gevisieerd en gedurende een zo lange periode wordt vastgehouden. Bijkomend wijst de commissaris-generaal er eveneens geheel terecht op dat wanneer wordt meegegaan in verzoekers betoog dat de leden van Al Qassam hem daadwerkelijk wilden straffen voor het incident van december 2008 én hem er om die reden van verdachten te collaboreren met de Israël's, het niet aannemelijk is dat zij hem, na hem gedurende 35 à 40 dagen te hebben vastgehouden en ondervraagd, gewoon weer bij hem thuis afzetten. Door erop te wijzen dat hij het had aangedurfd om zich midden in een oorlogssituatie te verzetten tegen Al Qassam, waardoor het volgens hem niet onlogisch is dat Al Qassam na afloop van het gewapend conflict wraak wil nemen, blijft verzoeker in gebreke te verklaren waarom men hem in de eerste plaats plots als een opposant zou hebben beschouwd, louter en alleen omdat hij Al Qassam enkele maanden daarvoor eenmalig zou hebben gewezen op de nadelige gevolgen van hun handelen voor de veiligheid van de buurt. Immers, zoals hoger aangestipt heeft verzoeker geenszins het profiel van een politiek tegenstander van Hamas en kan evenmin blijken dat hij de acties van Al Qassam ooit heeft gedwarsboomd, behalve dat hij hen in 2008 zou hebben willen ontraden om vanuit zijn buurt raketten af te vuren. Evenmin biedt verzoeker enige verklaring voor het feit dat hij door Al Qassam weer werd vrijgelaten nadat hij flauw viel, te meer daar uit informatie in het administratief dossier blijkt dat

Hamas er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen politieke opposanten en om (vermeende) collaborateurs te liquideren, welke informatie verzoeker niet betwist. Dit klemmt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat Al Qassam na zijn vrijlating opnieuw herhaaldelijk naar hem op zoek zou zijn gegaan.

Behalve op voormeld gebrek aan logica, kan voorts worden gewezen op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten in zijn verzoekschrift:

“Uw claim problemen te kennen bij een eventuele terugkeer naar Gaza wordt vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat er na het zogenaamde bezoek van al Qassam aan uw schoonfamilie twee weken na uw vrijlating niets meer is gebeurd. Thans verklaarde u dat uw schoonfamilie ermee werd bedreigd dat ze allemaal vermoord zouden worden als u zich niet binnen de 2 weken bij Hamas zou aanmelden (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 13). Ook al ging u zich niet aanmelden, uw schoonfamilie woont tot op heden in Gaza, dit ondanks de bedreiging aan hun adres die dateert van ruim 10 jaar geleden. Rekening houdend met bovenstaande info aangaande het optreden van Hamas ten aanzien van (vermeende) collaborateurs en opposanten, is het niet aannemelijk dat zij uw schoonfamilie zonder meer zouden met rust laten indien ze daadwerkelijk naar u, omwille van uw beweerde samenwerking met Israël, op zoek zijn. U haalde wel aan dat hun huis in de gaten worden gehouden alsook dat uw schoonfamilie na uw vertrek thuis nog éénmaal het bezoek kreeg van Hamas (zie CGVS I p. 19 en CGVS II p. 17). Dit betreffen dan weer slechts loutere beweringen die u niet kan staven. Bovendien blijkt uit voorgaande reeds dat uw initiële problemen met Hamas niet geloofwaardig zijn, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou Hamas u nog zijn komen zoeken bij uw schoonfamilie. Hetzelfde kan worden opgemerkt aangaande uw beweringen als zou u tevens bij uw eigen familie zijn gezocht.

Dat u Gaza illegaal via de tunnels zou hebben verlaten, toont op zich niet aan dat u daadwerkelijk omwille van problemen met Hamas de Gazastrook heeft verlaten. Dit wijzigt dan ook niets aan voorgaande bevindingen.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat uw echtgenote na uw vertrek uit Gaza meermaals legaal de grensovergang kon passeren zonder problemen te kennen (CGVS I, p. 19). Bovendien verblijft uw vrouw sinds haar terugkeer uit Maleisië in 2016, in uw appartement boven uw ouderlijke woonst in al Mughraqa en kende nooit persoonlijke problemen in Gaza, noch werd zij benaderd omwille van u en uw zogenaamde problemen in Gaza (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p.3). Uw bewering dat er haar in 2015 bij het oversteken van de grens van Egypte naar Gaza werd gevraagd waarom u het land had verlaten – het CGVS ontkent niet dat Gazanen bij een terugkeer naar Gaza mogelijks kunnen bevraagd worden over hun verblijf en activiteiten in het buitenland (zie infra) – wijst er evenmin op dat u bij een terugkeer naar Gaza persoonlijk zal worden geïnterviewd en aldus nood heeft aan internationale bescherming. Nadat uw vrouw aangaf dat u al jarenlang in Maleisië werkt en verblijft en dat u er gelukkig bent, mocht ze zonder meer de grensovergang passeren en kende ze ook vervolgens geen verdere problemen (CGVS I, p. 19).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure neerlegde ter staving van zijn relaas (administratief dossier, stuk 21, map met ‘documenten’) zijn niet van aard dat ze de appreciatie daarvan kunnen wijzigen. Over deze documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst, uw opleiding, uw huwelijk, en op de identiteit van uw vrouw en kinderen, elementen die in casu niet ter discussie staan maar verder geen betrekking hebben op uw voorgehouden problemen in Gaza. de UNHCR kaarten en de documenten van de Palestijnse ambassade in Maleisië staven enkel uw verklaringen omtrent het verblijf van u en uw gezin in Maleisië en over de volmacht voor uw echtgenote om nieuwe paspoorten aan te vragen, maar zeggen verder ook niets over uw zogenaamde problemen in Gaza. Het medisch attest dat u voorlegt van uw echtgenote stelt louter en alleen dat uw echtgenote in 2009 een miskraam kreeg, maar doet verder geen uitspraak over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen en wijst er bijgevolg evenmin op dat u Gaza verlaten zou hebben omwille van persoonlijke problemen met Hamas. Wat betreft het attest van goed gedrag en zeden dient vastgesteld te worden dat dit evenmin betrekking heeft op uw voorgehouden problemen in Gaza. Dient bovendien opgemerkt te worden dat voornoemd document volgens uw verklaringen in 2012 werd afgeleverd door Hamas (CGVS II, p. 6), hetgeen uw voorgehouden vrees voor Hamas andermaal ondermijnt. Dat uw vader dit document zogenaamd via kennissen aanvraag volstaat niet om voornoemde appreciatie om te buigen. Hetzelfde geldt voor uw daaropvolgende bewering dat er een ambtenaar werkt bij binnenlandse zaken die tot de autoriteiten in de westelijke Jordaanoever behoort en dat hij het document misschien regelde (CGVS II,

p .6). Ten slotte legt u een aantal psychische attesten neer van dokter N. K. K. (...). In de attesten van 21/12/2018, 05/02/2019 en van 21/06/2019 staat vermeld dat u ten gevolge van een traumatische gebeurtenis in uw land van herkomst te kampen heeft met concentratie- en geheugenproblemen. Er wordt echter niet vermeld op basis van welke onderzoeken de arts tot deze conclusie is gekomen. Dat de attesten aangeven dat u in Gaza werd vervolgd, kan ook geen ander licht werpen op voorgaande. Een arts kan immers nooit met absolute zekerheid uitspraak doen over de gebeurtenissen of omstandigheden die aan (fysieke of psychische) letsels ten grondslag liggen. Een arts kan hierover enkel uitspraak doen op basis van hetgeen hem door de patiënt in kwestie, i.c. uzelf, wordt meegedeeld. Blijkt bovendien dat u zowel bij het indienen van uw verzoek als tijdens het gehoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in staat was om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat u tijdens het uiteenzetten van uw asielmotieven of het beantwoorden van de u gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om u bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, coherente en volledige verklaringen af te leggen. Voorts tonen voornoemde attesten evenmin aan dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen uw voorgehouden problemen in Gaza en uw psychische problemen. Bijgevolg zijn deze documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. De overige medische attesten die u voorlegde tonen tot slot enkel aan dat u colonproblemen heeft alsook problemen heeft met uw voeten. Evenmin kan hieruit enig verband worden afgeleid met de feiten die u in Gaza stelt te hebben meegemaakt."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het psychologisch attest van 19 juli 2019 dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, werpt geen ander licht op de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot zijn vermogen om verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en is evenmin van aard enig verband aan te tonen tussen de daarin beschreven psychologische problematiek en verzoekers voorgehouden problemen met Al Qassam. Wat dit betreft, kan worden volstaan met een verwijzing naar de hoger weergegeven pertinente motieven betreffende de psychologische attesten in het administratief dossier, die door verzoeker niet worden betwist. Hetzelfde kan worden gesteld over het psychologisch attest van 24 juli 2020, dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de kwaliteit van de attesten van de betrokken psycholoog sterk in vraag kan worden gesteld nu er in het attest van 19 juli 2019 gewag wordt gemaakt van "*une TS suite au refus de sa demande d'asile*", terwijl de weigering van verzoekers verzoek om internationale bescherming dateert van na dit attest. Ter terechtzitting hierop gewezen, kunnen noch verzoeker, noch zijn advocaat daarvoor een verklaring aanreiken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging zou moeten hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.5., wordt uiteengezet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met Hamas of Al Qassam niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Verzoeker is overigens geen vluchteling of ontheemde (zie *supra*, onder punt 2.3.4.). Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Uw ouderlijke woonst in al Sabra is eigendom van uw vader (CGVS I, p. 10, 13). U bouwde zelf een appartement boven uw ouderlijke woonst, waar uw echtgenote en uw kinderen tot op heden verblijven (CGVS I, p. 10, 11 en CGVS II, p. 7). U geeft aan dat het appartement in goede staat verkeerd (CGVS II, p. 8), hetgeen eveneens blijkt uit uw verklaringen. Het appartement heeft namelijk een oppervlakte van 70m² met verschillende wooneenheden (CGVS II, p. 7). Wat betreft de toegang tot drinkwater geeft u aan dat u een groot vat kocht dat om de drie dagen gevuld wordt met drinkwater (CGVS II, p. 7). Uw echtgenote tracht het tekort aan elektriciteit op te vangen door het gebruik van UBS-batterijen (CGVS II, p. 8). Ten slotte heeft uw echtgenote er eveneens toegang tot internet (CGVS II, p.11).

Voorts blijkt dat de overige appartementen in het gebouw eigendom zijn van uw broer R. (...), uw ooms F. (...) en M. (...) alsook van uw vader. Op de benedenverdieping bevinden zich drie winkelruimtes die uw vader verhuurt (CGVS I, p.13 en CGVS II, p. 9). Het grootste pand wordt verhuurd aan +/- 4500 euro per jaar (CGVS II, p. 9). Uw ouders kochten daarenboven eind 2018 een tweede woning in de Sinaastraat (CGVS, p. 11, 12), hetgeen een fraai beeld schetst over hun financiële draagkracht.

Blijkt dat de financiële situatie van uw overige familieleden eveneens naar behoren is. Uw broer T. (...) werkt als ingenieur in Dubai (CGVS I, p. 12). Uw broer R. (...) woont in Duitsland en werkt er in een ziekenhuis (CGVS I, p. 12). Beiden bieden ze financiële steun aan de ganse familie (CGVS I, p. 12). Uw broer M. (...) heeft een voedingswinkel in Gaza (CGVS II, p. 9). Uw broer R. (...) heeft 1 zoon met een mentale en 1 zoon met een fysieke beperking en krijgt daarom een leefloon van de overheid (CGVS I, p. 13). Verder leeft hij, net zoals uw broer M. (...), van de steun van uw broers in het buitenland (CGVS I, p. 12, 13). Ook uw echtgenote leeft op dit moment van de financiële hulp van uw broers in Duitsland en Dubai (CGVS I, p. 13 en CGVS II, p.9). Hetgeen ze van voeding nodig heeft, haalt ze uit de winkel van uw broer M. (...) (CGVS II, p. 9). Verder verklaart u dat uw zus Ab. (...) samen met haar echtgenoot een apotheek uitbaat (CGVS II, p. 10). Ook de echtgenoten van uw zussen Al. (...) en F. (...) hebben een job (CGVS II, p. 10). Uit voornoemde blijkt dat u deel uitmaakt van een familiaal netwerk dat over voldoende financiële middelen beschikt. U brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u, ingeval van een terugkeer naar Gaza, niet op uw familie en / of eventuele financiële steun zou kunnen rekenen. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat uw broers R. (...) en T. (...) u respectievelijk 1000 en 2000 euro gaven om uw reis van Maleisië naar België te financieren (CGVS II, p. 15), hetgeen wederom aantoonde dat zij een over een zekere financiële draagkracht beschikken.

Tevens verklaarde u over de levensomstandigheden van uw familie in Gaza het volgende: “Mijn familie heeft het goed eigenlijk op financieel vlak in Gaza, ze zijn niet echt arm. Met het geld uit het buitenland en van de huur van de winkels hebben ze het goed” (CGVS I, p. 13).

Tot slot werd u gevraagd of er medische problemen zijn in uw gezin, u verklaart dat dit niet het geval is (CGVS II, p.18). Uw zoon brak begin juli zijn been en werd daarvoor behandeld in het ziekenhuis al Shiffa. Uw moeder stond in voor de medische kosten (CGVS II, p. 18). Uit voornoemde blijkt dat u en uw gezin in Gaza eveneens toegang hebben tot medische hulp.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit.

De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen moet worden onderzocht.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel over een Palestijns paspoort als over een identiteitskaart beschikt (administratief dossier, stuk 21, map met 'documenten', nrs. 1 en 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de *Wilayat Sinaï* te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de *Wilayat Sinaï* in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van de Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.4., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Al Qassam geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Al Qassam of Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen

verwijst naar de arresten nrs. 215 224 en 216 474 van respectievelijk 16 januari 2019 en 7 februari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing over de aanvraag.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risico-analyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, en de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “*Operatie Beschermde Rand*” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo lanceerde Hamas op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “*per vergissing*” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig

vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren een doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het

Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als *“relatief hoog”*, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *“de Grote Mars van de Terugkeer”*. OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), waar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven,

zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire, doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN